

dego załącznika (art. 16). Niecały arkusz liczy się za cały. Minister skarbu ustali rozmiar papieru, który uważać należy za jeden arkusz.

Art. 19. W razie wniesienia podania, w którym petent żąda zmiany decyzji w przedmiocie daniny publicznej, suma opłat, przypadających w myśl art. 11—18, nie może wynosić więcej niż czwartą część sumy spornej. Dotyczy to także odwołań od decyzji wydanych wskutek podań, określonych w art. 6 pod L. 12.

Jeżeli wspomniana czwarta część nie jest podzielna przez 10 fenigów, ustala się opłatę w tej kwocie bezpośrednio wyższej, która jest w ten sposób podzielna.

Art. 20. Jeżeli petent ma mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej lub jeżeli petent, mający mieszkanie lub siedzibę poza obszarem dawnego zaboru rosyjskiego, wniosł podanie do urzędu, znajdującego się na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas

zamiast marek polskich	uścić należy koron halczy
10	17 50
4	7 —
2	3 50
1	1 70

W przypadkach, określonych w art. 19, opłatę ustala się w kwocie podzielnej przez 10 halczy.

Uiszczenie opłaty.

Art. 21. Sposób uiszczenia opłaty określi Minister skarbu.

Art. 22. Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, obejmujące: imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania, łączną ilość arkuszy co do podania (art. 11—13), łączną ilość arkuszy co do załączników oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłat w myśl dekretu niniejszego, będzie wydane w razie uiszczenia opłaty w kwocie 60 fenigów.

W przypadkach, określonych w art. 20, pokwitowanie takie podlega opłacie w kwocie 1 k.

Art. 23. Jeżeli podanie nie podlega opłacie, natenczas również pokwitowanie, o którym mowa w art. 22, wolne jest od opłaty.

Postępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

Art. 24. Jeżeli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie, natenczas podanie pozostawia się bez biegu, aż do zupełnego uiszczenia opłaty. Urząd, do którego takie podanie wpłynęło, zawiadamia petenta lub jednego z petentów o pozostawieniu podania bez biegu i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona. Po bezskutecznym upływie tego terminu zwraca podanie. Jeżeli wniesienie odnośnego podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, natenczas termin ten uważać się będzie za zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty w czasie, oznaczonym w zawiadomieniu.

Art. 25. Jeżeli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty od podania — poza przypadkami, wymienionymi w art. 6 pod L. 24, — petent załączył świadectwo ubóstwa, natenczas urząd, do którego podanie wpłynęło, załatwi je, jeżeli uzna złożone świadectwo za dostateczne. W przeciwnym razie wystosuje uwiadomienie w myśl art. 24. Załatwienie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywić.

Art. 26. Przeciw zarządzeniom, określonym w art. 24 i 25, jeżeli opłaty nie uiszczono, nie przysługuje środek prawny.

Art. 27. Jeżeli urząd, do którego wniesiono podanie, uchybił postanowieniom art. 24 i 25, natenczas urzędnik, który ponosi winę, obowiązany jest — niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej — do uiszczenia opłaty. Dokładne przepisy w tym względzie wydane zostaną w drodze rozporządzenia rady ministrów.

Środki prawne.

Art. 28. Jeżeli strona uczyniła zadość wezwaniu, określonymu w art. 24, może w ciągu miesiąca od dnia uiszczenia opłaty wnieść odwołanie do urzędu, od którego pochodzi wezwanie. Urząd ten przedkłada odwołania, wniesione w właściwym terminie, do ostatecznej decyzji Ministerstwu Skarbu.

Art. 29. Przepisy o odwołaniu się urzędnika, w razie nałożenia nań obowiązku uiszczenia opłaty w myśl art. 27, wyda Rada Ministrów.

II. ŚWIADECTWA URZĘDOWE.

Art. 30. Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe, mające siedzibę na ziemiach polskich

dawnego zaboru rosyjskiego, z wyjątkiem tych, które wydają sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, podlegają opłacie, która — o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej — wynosi 4 marki polskie.

Art. 31. Opłacie w kwocie 3 marek polskich podlega poświadczenie własnoręczności podpisu.

Art. 32. Opłacie w kwocie 4 marek polskich za każdy arkusz podlegają odpisy, zaopatrzone w poświadczenie zgodności z oryginałem.

Art. 33. Jeżeli urząd, wydający świadectwo (art. 30—32), ma siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas zamiast marek polskich 4 uścić należy 7 koron, zamiast marek polskich 3 uścić należy 5 kor. 20 hal.

Przepis ten stosuje się do odpisów (art. 32) również wówczas, jeżeli wydaje się je wskutek podania osoby, mającej mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej.

Art. 34. Nie podlegają opłacie świadectwa; 1) wydane wskutek podania (art. 1—10 dekretu niniejszego);

2) wydane celem dołączenia do podań, wymienionych w art. 6;

3) wydane osobom, wymienionym w art. 8 i 9.

4) szkolne;

5) nieskazitelnosci obywatelskiej;

6) szczepienia ospy;

7) ubóstwa.

Postanowienie, zawarte w artykule niniejszym pod L. 1, nie dotyczy odpisów.

Art. 35. Jeżeli świadectwo, określone w art. 34 pod L. 2 lub 3, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, natenczas należy przed tem użyciem uścić opłatę stosownie do art. 30—33.

Art. 36. W przypadkach, określonych w art. 34 pod LL. 1—3 ma urząd, wydający świadectwo, uwiadożyć na niem powód uwolnienia od opłaty.

Art. 37. Co do uiszczenia opłaty od świadectw urzędowych, postępowania w razie nieuiszczenia i środków prawnych — stosuje się analogicznie art. 21 oraz 24—29.

III. PRZEPISY PRZECHODNIE.

Art. 38. Dekret niniejszy stosuje się do podań, wniesionych od czasu ogłoszenia go w „Dzienniku Praw“, oraz do świadectw, wydanych od tegoż czasu.

Art. 39. Z chwilą wejścia w życie dekretu niniejszego przestają obowiązywać na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego wszystkie przepisy dotychczasowe, dotyczące przedmiotów, unormowanych w tym dekrete. Nadto przestają obowiązywać przepisy dotychczasowe, dotyczące opłat za odpowiedzi na podania, wnoszone do urzędów państwowych.

Art. 40. Wykonanie dekretu niniejszego poruczam Ministrowi Skarbu, który, o ile wykonanie dotyczy zakresu innych ministerstw, ma się porozumieć z ministrami właściwymi. Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Skarbu:

Dr. Englich.

Wykaz najniezbędniejszych ustaw i rozporządzeń administracyjnych dla użytku policji państwowej.

Podręczniki:

a) Kumaniecki. Ustrój Państwowych Władz Adm. na Ziemiach Polski.

b) Leopold Jaworski (prawo państwowe zeszyt 1 i 2).

b) Mogilnicki „Ogólne zasady prawa“ (dotychczas wydane ustawy administracyjne).

1. Ustawa o policji państwowej — Dz. Ustaw Nr. 61 z 1919 (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 2 z 1919 r. i Nr. 1 z 1920 r.).

2. Postanowienia M. S. W. w sprawie organizacji Sekcji Bezpieczeństwa Publicznego i Pras — Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 46 z 1919 r.

3. Przepisy o organizacji Komendy Głównej Policji Państwowej — Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 46 z 1919 r. (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 2 z 1920 r.).

4. Przepisy dyscyplinarne dla pol. państw. — Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 46 z 1919 r. (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 4 z 1920 r.).

5. Ustawa o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego — Dz. Ustaw Nr. 31 z 1919 r. (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 5 z 1920 r.).

6. Zasadnicza Ustawa Sanitarna — Dz. Praw Nr. 63 z 1919 r.

7. Ustawa w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie — Dz. Ustaw Nr. 67 z 1919 r.

8. Dekret w przedmiocie przepisów tymczasowych o uprawnieniu kornisarzy ludowych (starostów) do wymierzania kar w drodze postępowania administracyjno karnego. — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 oraz Monitor Nr. 45 z 1919 i Monitor Nr. 159 z 1919 r.

9. Ustawa w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny. — Dz. Praw Nr. 61 z 1919, oraz Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 44 z 1919 poz. 625 (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 4 1920).

10. Dekret o stowarzyszeniach — Dz. Praw Nr. 3 z 1919.

11. Rozporządzenie wykonawcze M. S. W. w przedmiocie przepisów do dekretu o stowarzyszeniach — Dz. Paw Nr. 7 z 1919 oraz Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 45 poz. 651 z 1919 r.

12. Ustawa dotychczasowej organizacji władz administracyjnych II instancji — Dz. Praw Nr. 65 z 1919, oraz Dz. Praw Nr. 90 z 1919.

13. Rozporządzenie Rady Ministrów o tymczasowej organizacji władz administracyjnych I instancji na obszarze byłego zaboru rosyjskiego — Dz. Ustaw Nr. 72 z 1919 oraz Dz. Praw Nr. 90 z 1919 r.

14. Dekret w przedmiocie tymczasowych przepisów budowlanych na obszarze byłego zaboru ros. — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 r.

15. Dekret w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 r.

16. Ustawa o rzeczowych świadczeniach wojennych — Dz. Praw Nr. 32 z 1919 r., oraz Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 1 z 1920 r. poz. 767.

17. Ustawa o osobistych świadczeniach wojennych — Dz. Ustaw Nr. 67 z 1919 r.

18. Ustawa normująca stosunki służbowe funk. państw. podczas pełnienia służby wojskowej — Dz. Praw Nr. 59 z 1919 r.

19. Dekret o tymczasowej ordynacji wyborczej do sejmików powiatowych — Dz. Praw Nr. 19 z 1918 r.

20. Dekret o tymczasowej ordynacji powiatowej dla obszaru Polski byłego zaboru ros. — Dz. Praw Nr. 13 z 1919 r.

21. Dekret w przedmiocie kar za przechowywanie lub użycie broni palnej i materiałów wybuchowych w miejscowości ogłoszonej w stanie wyjątkowym — Dz. Praw Nr. 6 z 1919 r.

22. Dekret o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji — Dz. Praw Nr. 9 z 1919 r.

23. Rozporządzenie M. S. W. w przedmiocie posiadania broni palnej i materiałów wybuchowych — Dz. Praw Nr. 12 z 1919.

24. Postanowienie dekretu o zakładach drukarskich — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 r. poz. 146 oraz — Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 48 z 1919 poz. 691 Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 12 z 1919 poz. 138.

25. Postanowienia dekretu o widowiskach — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 poz. 177 oraz Monitor Nr. 262 z 1919 r. oraz Dz. urzędowy M. S. W. Nr. 19 z 1919 r., poz. 680.

26. Postanowienia przepisów o rekwizycji lokali na potrzeby urzędów państwowych — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 poz. 197 oraz Monitor 24 z 1920 r.

27. Przepisy o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego — Dz. Praw Nr. 35 z 1919 r., poz. 276 (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 6 z 1920 r.).

28. Przepisy o trybie postępowania funkcjonarjuszów Policji Państw przy wykonywaniu czynności służbowych w stosunku do osób wojskowych — Dz. Urzędowych M. S. W. Nr. 45 z 1920 r., poz. 645 (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 9 z 1920 r.).

29. Postanowienia przepisów w przedmiocie opłat od podań oraz świadectw urzędowych — Dz. Praw Nr. 14 z 1919 poz. 145. — Dz. Urzędowy M. S. W. Nr. 28 z 1919 poz. 360 (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 10 z 1920 r.).

30. Ustawa o obywatelstwie państwa Polskiego — Dz. Ustaw Nr. 7 z 1920 poz. 44.

Powyższy spis uzupełniony:

31. Włączenie wojskowej straży kolejowej do Pol. Państw. (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 5 z 1920 r.).

32. Rozporządzenie M. S. W. w przedmiocie organizacji oddziałów Pol. Państw. pełniących służbę na kolejach na obszarze województw Warszawskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego i Białostockiego.

33. Ustawa z d. 30 stycznia 1920 r. w przedmiocie odpowiedzialności urzędników za przestępstwa służbowe popełnione z chęci zysku (patrz „Gaz. P. P.“ Nr. 8 z 1920 r.).